

KAPITOLA 3

Holubička vrněla vzrušením, zatímco jí Bílá peruť olizovala ouška a chlupy na krku.

„Nevrt se,“ pokárala ji matka. „Nemůžeš jít na učednický ceremoniál a vypadat, jako by tě někdo protáhl trnovou bariérou!“

Břečťanka se ohlédl přes rameno; krčila se u vchodu do školky. „Kočky už se shromažďují,“ oznámila a hlas se jí chvěl očekáváním. „Celý klan se asi přišel podívat, jak se staneme učednicemi!“

Holubička se matce vysmekla a přeběhla přes mech za svou sestrou. „Pojďme!“ naléhala.

„Ještě není čas,“ pověděla jí její matka. „Musíme počkat, až Ohnivý měsíc klan svolá.“

„Nebude to trvat dlouho,“ ozval se Kopretinin něžný hlas – hlas kočky z koňského obydlí. Holubička věděla, že Kopretina se nikdy nestane válečnicí; ona i Kapradina zůstávaly ve školce a pomáhaly všem novým matkám s jejich koťaty.

Teď ležela Kopretina u Makomrázky, která se do školky nastěhovala před dvěma východy slunce; ve velkém bříšku nosila Bobu-

lákova koťata. Bobulák byl Kopretinin syn, takže ta koťata budou příbuzná i s Kopretinou.

„Přijdete se podívat, jak se z nás stanou učednice?“ zeptala se jich Holubička.

„Samozřejmě.“ Makomrázka se zvedla na packy a rychle si očistila kožíšek od mechu, který jí na něm ulpěl. „Nenechaly bychom si to ujít.“

Holubička znovu zavrtěla rameny; měla pocit, jako by už ani chvilku nedokázala stát na místě. Byla tak nadšená, že téměř zapomněla, jakou má žízeň. „Kdo asi budou naši učitelé,“ mňoukla.

Než jí stihla Břečťanka odpovědět, na Vysoké římse se objevil ohnivý kožíšek hromového velitele a mýtinou se rozezněl jeho hlas: „Ať se všechny kočky, které jsou dost staré na to, aby si ulovily vlastní kořist, sejdou na klanové shromáždění pod touto Vysokou římsou.“

Holubička vyskočila do vzduchu a byla připravená vyběhnout na mýtinu, ale její matka natáhla ocásek, aby ji zastavila. „Ještě ne,“ špitla Bílá peruť. „A vyjdete ven jako rozumné učednice, ne jako koťata, která se neumí chovat.“

„Dobře, dobře,“ zamumlala Holubička a snažila se ovládnout svou netrpělivost.

Břečťanka to zopakovala a pak dodala: „Asi budu zvracet.“

„Ale ne!“ zakvílela Holubička. *Co si o nás klan pomyslí, když se Břečťanka pozvrací na svém učednickém ceremoniálu?*

„Ne, nebudeš,“ mňoukla klidně Bílá peruť. „Obě se budete chovat slušně, abych na vás mohla být hrdá. Podívejte, už pro vás jde váš otec.“

